

หนึ่ง

การเดินทางของตัวประกัน

“ออกเดินทางได้”

ทันทีที่เสียงสั่งการอย่างเฉียบขาดของผู้นำขบวนสิ้นสุดลง ขบวนรถม้า ปักธงสัญลักษณ์มังกรก็เริ่มออกเดินทางกลับสู่แคว้นหลง ดินแดนมาตุภูมิของ บุตรแห่งมังกร รอบขบวนรถม้าพร้อมด้วยการรักษาความปลอดภัยอย่าง สูงสุดทั้งในที่ลับและที่แจ้ง เหตุการณ์ที่เพิ่งจะผ่านพ้นยังคงทิ้งร่องรอยแห่ง ความสูญเสียที่มีอาจลึมเลือน

มือเรียวงามของหญิงสาวในรถม้าเปิดม่านหน้าต่างเพื่อมองบ้านของนาง เป็นครั้งสุดท้าย ให้หัวใจได้จดจำภาพฝันอันสวยงามของวัยเยาว์ไว้ ตราบ จนถึงลมหายใจสุดท้ายของชีวิต นางวาดหวังว่าจะได้กลับมาอีกครั้ง ทว่าใน ความเป็นจริงนั้นย่อมมีอาจกระทำไม่ได้ เพราะเส้นทางที่นางกำลังมุ่งหน้าไป คือ เส้นทางที่นำพานางเข้าสู่เงื้อมมือของบุรุษที่เกือบคร่าลมหายใจคนในเผ่านาง

หญิงสาวมองกระโจมน้อยใหญ่ที่อยู่อาศัยมาทั้งชีวิตค่อยๆ ห่างออกไป เรื่อยๆ กระทั่งล้มหายจากคล่องสายตา หยดน้ำเล็กๆ ไหลรินจากตาลง อาบแถม ทว่ากลับไร้เสียงสะอื้น

ตัวข้านั้นมีนามว่าตงฟางเหยาอิง หรืออิงอิงน้อยของคนในเผ่า บ้าน

ของข้าคือทุ่งหญ้าใต้ฟ้ากว้าง ดินแดนนอกด่านที่ผู้คนกล่าวกันว่าเป็นแดน
ป่าเถื่อนไร้ความเจริญ คนเผ่าข้าอาศัยในกระท่อมน้อยใหญ่กลางทุ่งหญ้า มีฝูง
ม้าและจ้านกปีกแหลมที่ผู้คนขนานนามว่า ‘ราชันแห่งห้วงเวหา’ อยู่เป็นเพื่อน

บิดาของข้าเป็นจอมยุทธ์พเนจรที่หัวหน้าเผ่าคนก่อนรับเป็นบุตรบุญธรรม จึงได้รับสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าเผ่า มารดาของข้าเป็นหญิงสาวชาวเมืองหลวงแคว้นหลงที่เบื่อหน่ายสังคมชั้นสูงจอมปลอม จึงได้หลบหนีครอบครัวออกมาหาผาหมยท่องเที่ยวในโลกกว้าง ทว่าชีวิตมิได้ง่ายดายอย่างที่คิด นางถูกคนร้ายปล้นชิงทรัพย์และพยายามล่อลวงเกิน โชคดียที่บิดาของข้ามาพบเข้า และช่วยเหลือได้ทันเวลาที่ จึงกลายเป็นตำนานรักซาบซึ้งใจระหว่างจอมยุทธ์ผู้เก่งกล้ากับโฉมสะคราญ ทำให้หญิงสาววัยแรกแย้มในเผ่าได้เคลิ้มฝันถึงบุรุษผู้เก่งกล้าของตน

บิดาของข้าเป็นชายชื่อตรงมีมีเล่ห์เหลี่ยมกลใด ดังนั้นพี่ชายเพียงคนเดียวของข้าซึ่งถูกเลี้ยงดูฟูมฟักโดยบิดาย่อมมีแตกต่างกัน เผ่าของข้าใช้ชีวิตอิสระเรียบง่ายไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับแคว้นใด ตราบจนข้าอายุได้สิบสี่หนาว

ยามนั้นพี่ชายของข้าได้ช่วยเหลือบุตรต่างถิ่นผู้หนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บจากคมดาบไว้ บุตรผู้นั้นไม่มีทางไป จึงขออาศัยอยู่ในเฝ้าของข้า ครั้นนั้นมารดาผู้หลักแหลมได้เตือนบิดาและพี่ชายผู้โง่เขลาของข้าว่าบุตรผู้นั้นมีท่าทีไม่น่าไว้วางใจ ภายหน้าอาจนำภัยมาสู่เฝ้าได้ ทว่าบิดากับพี่ชายข้ามได้สนใจคำเตือนนั้น บิดาไม่คิดว่าบุตรผู้นั้นจะเป็นอย่างที่มารดาคิด ขณะที่พี่ชายข้ามัวแต่พรวดเพื่อถึงสิ่งสวยงามและอำนาจมากล้นตามที่บุตรผู้นั้นพร่ำบอก

ข้าถูกอบรมมณิสัยโดยมารดาผู้ดงามหมดจดและเฉลียวฉลาด นาง
พร่ำสอนศาสตร์และศิลป์ทุกอย่างที่สตรีเมืองหลวงต้องศึกษา ท่ามกลาง
สายตาที่เต็มไปด้วยคำถามของผู้คนในเผ่าและคนในครอบครัว ทุกคนต่าง
สงสัยว่าสตรีชาวเผ่าเช่นข้าจะฝึกฝนศาสตร์และศิลป์ไปเพื่ออันใด

แท้จริงแล้วต้นเหตุของเรื่องนี้มาจากคำทำนายของแม่เฒ่ามูฮาน แม่หมอ

ชราประจำเผ่าที่ให้คำทำนายแก่ทารกทุกคนยามแรกเกิด และคำทำนายของข้า
ผู้เป็นบุตรสาวของหัวหน้าเผ่าเหอบาคือ...

“นางผู้จำต้องเดินทางไกล
ในวันที่ท้องฟ้าหม่นมัว
เพื่อนำพาแสงทองสุกสกาว
หวนคืนสู่ทุ่งกว้างอีกครั้ง”

และแล้ววันเวลาแห่งความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ก็มาถึงเผ่าของข้าเมื่อ
ข้าย่างเข้าสู่วัยสิบห้าขวบ แท้จริงแล้วบุรุษที่พี่ชายข้าช่วยเหลือไว้ผู้นั้นเป็นคน
ขององค์ชายเจ็ดแห่งแคว้นหลง เขา युยงพี่ชายข้าก็เพื่อชักนำศึกใหญ่เข้ามา
ทำลายเผ่าของเรา พี่ชายผู้โง่เขลาของข้าพาชายฉกรรจ์ในเผ่าออกปล้นหมู่บ้าน
ตามชายแดนที่อยู่ใต้การปกครองของแคว้นหลง ทั้งบิดามารดาหรือน้องสาว
เช่นข้าห้ามปรามเท่าใดก็มีฟัง แคว้นหลงอันยิ่งใหญ่มีหรือที่จะปล่อยให้ชาวบ้าน
เดือดร้อน รัชทายาทโอวหยางเสี่ยวหลง บุรุษหนุ่มหน้าหยกผู้นั้นเป็นผู้นำทหาร
มาช่วยเหลือชาวบ้าน ฝีมือของเขามิใช่ชั่ว หน้าตาอ่อนเยาว์นั้นล้วนหลอกหลวง
ผู้คนทั้งสิ้น ทว่าก็พ่ายแพ้แก่เหล่าทกลขององค์ชายเจ็ดโอวหยางเฟิงเสวียนผู้เป็น
น้องชายต่างมารดา จนเกือบเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่ชายแดน

เหตุใดหนอการล้างผลาญกันของสายเลือดมังกรต้องจำเพาะเจาะจงใช้
เผ่าของข้าเป็นเครื่องมือ หรือเพียงเพราะความโง่เขลาเบาปัญญาของพี่ชายข้า
ที่หลงเชื่อคำบุรุษผู้นั้นจนเกือบทำให้เผ่าของเราเหลือเพียงชื่อ กลายเป็นเพียง
ตำนาน พี่ชายของข้าและชายฉกรรจ์เกือบครึ่งของเผ่าต้องสิ้นชีพภายใต้คมดาบ
ของกองกำลังจิ้งจอกไร้เงาแห่งแคว้นหลง ทว่าโชคของคนในเผ่ายังพอมียูบ้าง
เมื่อบิดาของข้าตัดสินใจฆ่าตนเองลงเสียด้วยความโง่เขลาของบุตรชาย และให้สัจจะ
แก่องค์ชายสามโอวหยางเฟิงเหลย จิ้งจอกหิมะผู้เป็นผู้นำกองกำลังจิ้งจอก
ไร้เงา ก่อนที่บุรุษคลั่งผู้นั้นจะเผาทำลายเผ่าเหอบาให้กลายเป็นถ้ำถ่านเพื่อ
สังเวยความแค้นที่คนในเผ่าบังอาจทำให้รัชทายาทแห่งแคว้นหลงต้องหลั่ง
โลหิต

แต่กลับกลายเป็นว่า...ข้าต้องเป็นผู้แบกหนี้แค้นของทั้งสองฝ่ายเอาไว้เอง
ภาระอันหนักอึ้งนี้มีอาจปฏิเสธได้ ข้าจำต้องปาดน้ำตาแล้วเช็ดหน้า เดินทาง
เข้าสู่วังบูรพาของรัชทายาทผู้ขึ้นในฐานะตัวประกัน เป็นตัวแทนความรักดีและ
ต้องอยู่ที่นั่นชั่วชีวิต

ข้ามิได้หวังอำนาจหรือความโปรดปรานใดๆ ความรักคือสิ่งใดข้ามิเคย
รู้จักและมีใครสนใจ เจ้าของวังบูรพาจะรักหรือเกลียดใคร ล้วนมิใช่เรื่องของข้า
ข้าเพียงหวังว่าวันหนึ่งจะได้กลับบ้าน...แม้มยามหลงเหลือเพียงเถ้าธุลีก็ตาม

สอง

คนนอกสายตา

ขบวนเดินทางของรัชทายาทแคว้นหลงเป็นไปอย่างเร่งรีบ ทว่าไม่ถึง
กับเร็วจนเกินไปนัก ด้วยท้ายขบวนมีสตรีจากนอกด่านติดตามมาด้วย ทว่า
เมื่อถึงจุดหนึ่ง ผู้นำขบวนก็ควบอาชาราวกับจะให้โลกหล้ารับรู้ว่ามีบุรุษผู้นี้ยังคง
มีพลังกำลังล้นเหลือ แม้ว่าจะเพ่งย้อยุดลมหายใจมาจากมัจจุราชก็ตาม เจ้าฟ้า
ทะยานอาชาคู่กายก็ฮึกเหิมราวกับรู้ใจเจ้านาย

เหล่าองครักษ์และผู้ติดตามต่างลอบสยดสยองอย่างหวงใย แต่มีอาจ
ห้ามปรามนายเหนือหัวได้ สิ่งหนึ่งที่พวกเขาต่างขบคิดเหมือนกันโดยมิได้
นัดหมายก็คือ จะดีเพียงใดหากมีใครสักคนสามารถหยุดยั้งมังกรผู้นี้มิให้
พุ่งทะยานไปข้างหน้าจนไม่คิดคำนึงถึงความปลอดภัยของตนได้ เรื่องที่พวก
เขาหวังไม่ได้หมายถึงเพียงเรื่องควบขี่อาชาเท่านั้น ครั้นแล้วครั้นเล่าบุรุษผู้นี้
ออกบรร่วมกับเหล่าทหารคู่กาย มียินยอมรั้งรออยู่แนวหลัง จนหลายครั้งครา
ต้องหลังเลื้อด ทว่าแคว้นหลงในภายภาคหน้าย่อมมีฮ่องเต้ที่หาญกล้ายิ่งแล้ว

เมื่อเห็นสัญญาณมือจากผู้นำขบวน หนึ่งในองครักษ์ที่เร่งควบอาชาตาม
อารักขาทีล่งหน้าไปจงที่פקสำหรับคืนนี้

“ฮึ่ม” มังกรหนุ่มส่งเสียงในลำคออย่างขัดเคืองสตรีผู้เป็นภรรยาที่อยู่ท้าย

ขบวน ตัวเขามีอยากพักแรมให้เสียเวลา ขว่การบาดเจ็บของเขาอย่าทำให้เสด็จพ่อและเสด็จแม่ห่วงใยมิใช่น้อย อีกทั้งเวลานี้เสด็จแม่ของเขายังตั้งครรภ์หากปล่อยไว้ให้พระองค์ทรงห่วงใยนานกว่านี้จะไม่ดี การบาดเจ็บของเขาทำให้แผนการพาเสด็จแม่ไปพักผ่อนของเสด็จพ่อล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เขาได้แต่ขอโทษทั้งสองในใจ เพราะหากเร่งรีบกว่านี้จะเป็นการทำร้ายตัวภระดานหลังจนเกินไป ทว่าเหตุที่เขาต้องพานางมาด้วยก็เป็นเพราะเสด็จพ่อของเขาเองเสด็จพ่อของเขามีรู้ว่ประสงค์สิ่งใดจึงเขียนราชโองการสั่งให้นำเจ้าตัวภระนี้กลับไปเป็นตัวประกัน มิหนำซ้ำยังให้เข้าไปอยู่ในวังบูรพาของเขา

แต่แม้เพียงใบหน้าของนางเขายังมีอยากเสียสายตาเหลือบแล เห็นที่คงต้องหาเรือนที่อยู่ไกลจากวังของเขาให้มากที่สุดเสียแล้ว

“การะนายท่าน” เสี่ยวเอ๋อร์น้อยค้อมกายการะแซกอย่างนอนน้อม ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก็จะมีให้เขานอนน้อมได้อย่างไร บุรุษหน้าเหลี่ยมที่เข้ามาก่อนหน้านั้นเหมาะห้องพักทั้งหมดในโรงเตี๊ยม ดีที่มีผู้เข้าพักเพียงไม่กี่ห้องจึงจัดการได้ง่าย บุรุษหน้าเหลี่ยมแต่มีอหนักผู้นั้นยินดีขดใช้ให้ถึงสามเท่าเพื่อให้คนเหล่านั้นไปหาที่พักอื่น

“ไม่ทราบ่านายท่านต้องการรับอาหารที่ห้องโถงหรือจะให้ข้าน้อยนำไปไว้ในห้องพักขอรับ”

“อีกสักครู่ให้น้ำร้อนขึ้นไปให้ข้ามบนห้อง” โอวหยางเสวี่หลงไม่ตอบคำถามนั้น

“ได้ขอรับ เชิญนายท่านด้านนี้ ข้าน้อยจะนำท่านไป” เสี่ยวเอ๋อร์น้อยมิกล้าซักถามให้มากความ รับเชื้อเชิญนายท่านที่ดูมีสง่าราศีกว่าผู้ใดที่ตนเคยพานพบมา

“นายท่านขอรับ แล้วแม่นาง...” กล่าวไม่ทันจบของครักษ์เงินจิวก็ต้องกลืนคำพูดที่จะเอ่ยต่อจากนั้นลงไป ในลำคอตันที่เมื่อสบสายตาไม่พอใจของเจ้านาย ได้แต่ร่ำร้องในใจว่าเขาผิดอันใด

“ต้องให้เข้าไปเชิฐหรือ”

“มิได้ขอรับ” เห็นทีว่าเจ้านายของเรามีได้อยากจะเสวนากับแม่นางผู้นั้น องค์กร์เงินจิวไม่ชักถามสิ่งใดอีก ส่งสัญญาณห้ององค์กร์เงินจิวไปพาสตรี จากเผ่าเหอปาเข้ามาในโรงเตี๊ยม ส่วนตนเองอยู่กับเจ้านายเพื่อเฝ้าระวังความปลอดภัยอย่างใกล้ชิด ครานี้มีอาจป่อยให้เกิดเหตุผิดพลาดได้อีก

“ขอเชิฐแม่นางเข้าไปพักนอนในโรงเตี๊ยม” องค์กร์เงินจิวกล่าวกับ
สตรีนอกด่านด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ตงฟางเหยาอิงเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมพร้อมพี่เลี้ยงคนสนิทสองนาง ในใจคิดกังวลว่าคำตั้นนี้ของนางจะเป็นเช่นไร คงมิใช่ว่าบุรุษผู้นั้นเกิดคึกคะนองเรียกนางไปรับใช้คนเดียว แต่จะทำเช่นใดได้เล่า ในเมื่อนางเป็นผู้แพ้ก็น่าจะต้องยอมรับชะตากรรมที่มีอาจหลีกเลียง หวังเพียงว่าสวรรค์จะเมตตา มิให้วันข้างหน้าของนางต้องมิดมนนั้

เมื่อเข้ามาในโรงเตี๊ยม ดวงตาโสกระจ่างก็มองหาบุรุษผู้มีอำนาจเหนือ นาง ก่อนจะลอบถอนใจออกมาเบาๆ พลางรำพึงในใจ...อย่างน้อยคั้นนี้นางคงได้พักผ่อนอย่างสบายใจ เพราะดูท่าแล้วบุรุษผู้นั้นคงรังเกียจนางมีน้อย มิแน่ว่าวังบูรพาอาจมิได้น่ากลัวอย่างที่คิด

ขณะนางกำลังยืนเหม่ออยู่นั้น เสี่ยวเอ๋อร์ที่เป็นคนมาต้อนรับโอวหยาง เสี่ยวหลงก็มาเชิฐไปยังห้องพัก นางจึงเดินตามไป

ทันทีที่เข้ามาในห้องพัก ตงฟางเหยาอิงก็โถมกายลงบนเตียงอย่างดีใจ สองวันแล้วที่นางต้องนั่งเวียนศิริระยูปบนรถม้า และสองราตรีแล้วที่นางต้องนอนขดตัวอยู่บนนั้น นางต้องยับยั้งใจตัวเองอย่างมากมิให้อ่อยปากขอม้าจาก บุรุษผู้นั้นมาควบขี่ ด้วยมิอยากให้เขารู้จักตัวตนของนางมากเกินไป ให้เขารู้จักเพียงสตรีอ่อนแอที่มื้อมือก็เพียงพอแล้ว

“นายหญิงน้อย ไม่งามเลยนะเจ้าคะ ใครมาเห็นเข้าจะไม่ดี” อุยา พี่เลี้ยงร่างบางที่ดูแลตงฟางเหยาอิงมาตั้งแต่เด็กร้องเตือน

“ใครจะมาเห็นเล่าพี่อยู่ ในห้องนี้มีแต่พวกเราสามคน ข้าเมื่อย เข้าใจหรือไม่” คนถูกดุยังซบหน้าอยู่กับหมอนพลงเหยียดแขนคลายปวดเมื่อย

“เช่นนั้นไปอาบน้ำดีหรือไม่เจ้าคะ จะได้สบายตัว” พูจิว พี่เลี้ยงสาววัยใกล้เคียงกับตงฟางเหยาอิงรีบชักชวนก่อนที่จะเจ้านายของนางจะเผลอหลับไป

“ก็ได้อ้อ ข้าคิดว่าออกมาจากผ้าของเราแล้วพี่อยู่กับพูจิวจะเลิกบ่นข้าที่ไหนได้ กลับบ่นหนักกว่าเดิมเสียอีก” ดวงตาสีกระจางแสงรกลอกมองขึ้นด้านบนด้วยท่าทีเบื่อหน่าย

“นายหญิงน้อย ตอนนี้อาณัติของท่านไม่เหมือนเดิมแล้ว จะทำสิ่งใดโปรดไต่ถามตรง ข้าเกรงว่าองค์รัชทายาทจะว่าท่านเอาได้เจ้าคะ” อูยาจับมือหญิงสาวที่นางรักเหมือนน้องสาวแล้วลูบไล้แผ่วเบา

“ข้ารู้ ข้าจะพยายาม จะไม่ให้ใครมาว่าได้ ขอบใจนะ พี่อยู่ พูจิว ขอบใจที่ยอมติดตามข้ามาลำบากถึงที่นี่” ดวงตาของหญิงสาวหม่นแสงลงครู่หนึ่งก่อนจะกลับมาสดใส นางยิ้มอย่างรู้สึกขอบคุณความห่วงใยของพี่เลี้ยงทั้งสอง

“มิได้ลำบากเลยเจ้าคะ / มิได้ลำบากเลยเจ้าคะ” สองเสียงของพี่เลี้ยงดังประสานกัน เร็วกรอຍยิ้มสดใสในวันที่หัวใจแห้งแล้ง

ตงฟางเหยาอิงมองคนทั้งสองที่อยู่กับนาง อย่างน้อยวันนี้นางก็มีคนที่พร้อมจะเดินไปข้างหน้าด้วยกันอีกตั้งสองชีวิต

สาม ธนูปริศนา

ตงฟางเหยาอิงล้งเลที่จะออกไปรับอาหารมือเย็นในห้องโถงชั้นล่าง นางไม่แน่ใจฐานะของตนเอง ทว่ามีต้องล้งเลอยู่นานนัก คนของรัชทายาทก็ให้ เสี่ยวเอ๋อร์นำอาหารมาให้นาง เพื่อมิให้นางพาดตนเองเสนอหน้าลงไปร่วมโต๊ะอาหารกับเจ้านายตน

“เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจของเจ้านายทำให้สองพี่เลี้ยงมองหน้ากันอย่างสงสัย

“เป็นอะไรหรือเจ้าคะ” อุยอาดถามไม่ได้

“โล่งอกไปที หากข้าต้องลงไปร่วมโต๊ะอาหารกับคนผู้นั้น คงเสียต๋อง จงกินอาหารไม่ลงเป็นแน่แท้”

“คงไม่ถึงเพียงนั้นหรอกเจ้าคะ” อุยาได้แต่ปลอบใจเจ้านายสาว นาง ไม่อยากให้เจ้านายของนางต้องทุกข์ใจมากกว่าที่เป็นอยู่ ไร้อิสระก็ทุกข์ใจ พอแล้ว หากยังต้องทุกข์ตรมกับความเดียดฉันท์ขององค์รัชทายาทผู้นั้นอีก ชีวิตของนายหญิงน้อยก็นับว่าลำบากเกินไปแล้ว

“พี่อุยากับพี่จี้จี้ก็มากินอาหารพร้อมข้าเถิด ข้าไม่อยากกินคนเดียว อย่างไรเราก็ร่วมเป็นร่วมตายกันแล้ว อย่าได้แบ่งแยกนายบ่าวอีกเลย”

กล่าวจบตงฟางเหยาอิงก็จับมือของพี่เลี้ยงสาวทั้งสองแล้วดึงให้มานั่งลงข้างๆ กันจึงค่อยลงมือกินอาหาร แม้ว่าอาหารมื้อนี้จะไม่เลิศรสเท่าอาหารของเผ่าเหอบา ทว่าก็ดีกว่าอาหารแห้งในธมมา นางต้องถนอมร่างกายให้ดี จะเจ็บป่วยหรือสิ้นชีวิตในดินแดนของผู้อื่นได้อย่างไร อย่างน้อยที่สุดต้องยื้อยุดลมหายใจเอาไว้ เพื่อวันหนึ่งข้างหน้าจะได้กลับบ้านอีกครั้ง นางจะอยู่ด้วยความหวัง มีความหวังเป็นดังดวงไฟดวงเล็กที่หล่อเลี้ยงให้อบอุ่น อดทน และรอคอย

หลังจากเสร็จสิ้นมื้ออาหาร ตงฟางเหยาอิงก็ใคร่ครวญถึงบางอย่างที่นางหลงลืม ก่อนจะเอ่ยปากชักชวนพี่เลี้ยง “เราไปเดินเล่นกันสักครู่ดีหรือไม่”
“จะดีหรือเจ้าคะ / ไม่ได้นะเจ้าคะ”

ตงฟางเหยาอิงถึงกับส่ายหน้าให้พี่เลี้ยงทั้งสอง “เหตุใดจึงไม่ดี เหตุใดจึงไปไม่ได้”

“คำมิดแล้ว อีกอย่าง...พวกเราไม่คุ้นเคยกับเมืองนี้ เกรงว่าจะเป็นอันตรายได้” อุยาอดไม่ได้ที่จะเตือนเจ้านายสาว

“ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก หากพวกพี่ไม่ไป ข้าไปคนเดียวก็ได้”

กล่าวจบร่างเล็กทว่าปราดเปรียวก็เดินไปเปิดประตูห้องโดยที่พี่เลี้ยงทั้งสองห้ามไม่ทัน เพื่อบอกองค์กรักษ์หน้าหนึ่งให้ไปขออนุญาตคนผู้นั้น นางมิใช่ผู้ไม่รู้จักความ ไม่ได้คิดหลบหนี เพียงต้องการของบางอย่างเท่านั้น

“ท่านองค์กรักษ์ ข้ามีของบางอย่างที่อยากได้ จะขออนุญาตเจ้านายของท่านไปหาซื้อที่ตลาด วานท่านช่วยไปบอกเขาได้หรือไม่”

คำขอของนางไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่โตอันใด อีกทั้งสีหน้าและท่าทางไม่ได้แสดงความรู้สึกใด ทำให้องค์กรักษ์สองนายที่รับหน้าที่เฝ้าอารักขาหน้าห้องสבתากันเพื่อปรึกษาหารือ ก่อนที่องค์กรักษ์นามเนินเซียจะอดทนต่อความเสียบที่แสนกดดันไม่ได้ จำต้องไปรายงานองค์กรักษ์ทายาท

“โปรดรอสักครู่ ข้าจะไปเรียนนายท่าน”

“ขอบคุณท่านมาก รบกวณแล้ว”

เอ่ยจบตงฟางเหยาอิงก็หันกายกลับเข้าห้อง

“มีสิ่งใด” รัชทายาทที่กำลังนั่งจิบสุราชมจันทร์อยู่ที่ระเบียงชั้นสามของ
โรงเตี๊ยมเอ่ยถามเมื่อเห็นเงินเขียว หนึ่งในองครักษ์ที่เขาให้เฝ้าตัวประกันเดิน
เข้ามา

“แม่นางผู้นั้นขออนุญาตไปหาซื้อของบางอย่างในตลาดขอรับ”

“เวลานี้หรือ”

“ขอรับ”

“ให้นางไป เจ้ากับเงินเขียวเฝ้าดูอยู่ห่างๆ มิต้องปรากฏกาย”

“ขอรับ”

ข้าก็อยากรู้เช่นกันว่าเจ้าจะมีเล่ห์กลอันใด สตรีก็คือสตรี มิได้แค่ว่าความ
รื่นรมย์เท่านั้น มิว่าจะเป็นยอดพญแห่งเมืองหลวงหรือสตรีจากนอกด่าน ล้วน
มีแต่มารยาเพื่อเรียกร้องความสนใจ ช่างไร้สาระสิ้นดี

มังกรหนุ่มผู้มิเคยได้ลิ้มรสชาติแห่งความรักสปรมะบาทเหล่าสตรีอยู่
ในใจ เขามิเชื่อเด็ดขาดว่าสตรีนางนั้นต้องการหาของสิ่งใด นางเพียงอยากให้
เขาสนใจก็เท่านั้นเอง

ตลาดในยามค่ำคืนของเมืองเล็กๆ แห่งนี้ได้แตกต่างจากบ้านเกิด
ของตงฟางเหยาอิงมากนัก สินค้าที่ขายมีเพียงสินค้าของชาวบ้านเท่านั้น

“นายหญิงน้อยอยากได้สิ่งใดหรือเจ้าคะ” พูจิวถามเจ้านาย นางไม่ยอม
อยู่ที่นั่นนานนัก

“เจอแล้ว พี่อยู่กับพูจิวรอที่นี่ ข้าเข้าไปครู่เดียวเท่านั้น” พุดจบสตรีร่าง
บางก็วิ่งเข้าไปในร้านขายสมุนไพรเล็กๆ ข้างทางแทนคำตอบ

ไม่นานนางก็เดินออกมาจากร้านขายสมุนไพรด้วยรอยยิ้ม “ไปกันเถอะ
ข้าได้ของที่ต้องการแล้ว”

ตงฟางเหยาอิงเดินดูร้านรวงข้างทางอีกรูหนึ่งโดยไม่ได้หาซื้อสิ่งใดเพิ่ม
ทว่าขณะหมุนกายจะเดินกลับโรงเตี๊ยมก็เห็นเพิงเล็กๆ ที่ขายข้าวของหลากหลาย

ตงฟางเหยาอิงอดที่จะแหวะซมดูไม่ได้จึงเดินไปยังเพิงนั้น พี่เลี้ยงทั้งสองมิรู้ว่านางสนใจสิ่งใด ได้แต่เดินตามไปแล้วยืนคอยอยู่ด้านหลัง

“สวดย”

เสียงชื่นชมแผ่วเบาที่หลุดออกจากปากตงฟางเหยาอิงทำให้พ่อค้าเกิด
ความหวังในใจ วันนี้เขายังขายของไม่ได้สักชิ้นเดียว หากขายสัตว์ตรงหน้าได้
ลูกเมียเขาย่อมมีข้าวกิน

“แม่นางสนใจสิ่งนี้หรือขอรับ หากแม่นางสนใจข้าจะลดราคาให้”

สิ่งที่ตึงฟางเหยาอิงสนใจคือเจ้าวัตุชิ้นเล็กๆ ความยาวครึ่งฝ่ามือแต่
ดูคม รูปทรงของมันเรียวยาวแหลมดั่งเข็มที่ใช้เย็บผ้าแต่มีขนาดโตกว่า หากนาง
เก็บซ่อนเอาไว้กับตัว มิแน่ว่าในอนาคตนางอาจใช้ประโยชน์จากมันได้ วัจนูพา
ที่นางกำลังเดินทางไปมิใช่สวนดอกไม้ ที่นั่นเป็นสนามทดลอง ผู้ชนะเท่านั้น
ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อเขียนตำนานให้ลูกหลานได้ฟัง หากพ่ายแพ้...ย่อมมีหลุมศพ
เป็นรางวัล

นางมิได้อยากสู้รบกับใคร แต่ก็ต้องเตรียมพร้อมไว้เพื่อปกป้องตนเอง

“ราคาเท่าไรหรือเจ้าคะ”

“หนึ่งตำลึงเงินขอรับ ท่านสามารถใช้มันชดไถ่ป่าได้”

“ราคาสูงไปสำหรับข้า” นางเอยเซ่นนั้นแล้วตั้งท่าจะหันหลังเดินกลับ ทว่าพอคำผั้นรีบหยิบมีดสั้นเล่มหนึ่งยื่นให้นาง

“แม่นาง หากท่านซื้อข้าจะแถมมิดเล่มนี้ให้ท่าน ได้โปรดซื้อเถิด วันนี้
ข้ายังขายอะไรไม่ได้เลย”

สุดท้ายแล้วนางก็ได้เจ้าสิ่งนั้นมาครอบครองพร้อมกับมีดสั้นาวับ
ความยาวหนึ่งฝ่ามือ

เมื่อผลจากเฟิงแห่งนี้ สำนายบ่าวก็เดินลัดเลาะกลับโรงเรียน ทว่า ขณะกำลังจะเดินผ่านแนวต้นไม้ใหญ่ กลับมีรูปปั้นหินพุ่งแหวกอากาศมา ยัง ตงฟางเหยาอย่างมิทันได้ตั้งตัว

พวกนางทั้งสามได้แต่ตะลึงงัน!

สี่ ใบสั้วตาย

พี่ว!

“กรี้ด...นายหญิงน้อย” พี่เลี้ยงทั้งสองนางกริตร้องด้วยความตื่นตระหนก

ขวับ!

ตงฟางเหยาอิงกำลังจะติดกายให้พ้นจากวิธินูมรณะ กลับมีดาบพุ่งเข้ามาปักธนูดอกนั้นอย่างเฉียดฉิว

เจ้าของดาบคือหนึ่งในองครักษ์ที่ทำหน้าที่เฝ้าหน้าห้องนางนั่นเอง

“แม่นาง ท่านได้รับบาดเจ็บหรือไม่” องครักษ์เงินเชียวถามผู้ที่ตนได้รับคำสั่งให้มาคุ้มครอง หากสตรีผู้นี้ได้รับบาดเจ็บ เขาและคู่หูต้องรับโทษฐานบกพร่องต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

“ข้ามิได้เป็นอันใด ขอขอบคุณท่านมาก” ตงฟางเหยาอิงประสานมือค้อมกายคารวะบุรุษที่ช่วยต่อลมหายใจของนางด้วยความเต็มใจ ก่อนจะยิ้มให้พี่เลี้ยงสาวที่รีบเข้ามาประคองอย่างห่วงใย

“ขอบคุณสวรรค์” พู่จี้วประสานมือขอบคุณสวรรค์อย่างตั้งอกตั้งใจ โดยมิได้สนใจสีหน้าขององครักษ์ทั้งคู่ นางมัวแต่เฝ้าขอบคุณสวรรค์จนลืมขอบคุณ

องค์กรฯเจ้าของดาบพิฆาตธนูมรณะดอกนั้น ก่อนจะหยุดเอ๋ยเมื่อได้ยินเสียงหวีดดังยาว

เสียงนั้นเป็นเสียงเป่าวัตถุโลหะชิ้นเล็ก องค์กรฯเงินเจียงเป็นผู้เป่าเพื่อส่งสัญญาณขอผู้คุ้มกันเพิ่ม

“หากท่านมิได้บาดเจ็บ เราควรรีบกลับโรงเตี๊ยม หากยังอยู่ที่นี้ ท่านอาจได้รับอันตรายได้” องค์กรฯเงินเขียวกล่าวจบก็เดินนำหน้าสตรีทั้งสามกลับที่พัก

ตงฟางเหยาอิงและคนสนิทไม่รีรอรีบก้าวตามอย่างรวดเร็ว โดยมีองค์กรฯเงินเขียวคุ้มกันด้านหลัง พร้อมกับกำลังเสริมที่รุดมาในทันทีที่ได้รับสัญญาณ

“การระนายท่าน” เมื่อมาถึงเงินเขียวก็ให้องค์กรฯเงินเจียงและองค์กรฯนายอื่นคุ้มกันทั้งสามกลับห้องพัก ส่วนตนเข้ามารายงานผู้เป็นนาย

“เกิดอันใดขึ้น” โอวหยางเสวี่หลงนั่งจับสุราด้วยท่าทางไม่ยินดียินร้าย

“สตรีผู้นั้นถูกลอบสังหารด้วยธนู”

“จับได้หรือไม่”

“ข้าน้อยมิได้ติดตามไปขอรับ เพราะเกรงว่าจะมีผู้ลงมือซ้ำ”

“เจ้าคิดว่าอย่างไร” มือแข็งเกร่งวางจอกสุราลงก่อนถามองค์กรฯคนสนิทด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์

“นางอาจมีศัตรูเก่าติดตามหมายสังหาร หรือไม่ก็...” เงินเขียวมกล้ำพูดต่อ

“นางทำร้ายตนเองเพื่อเรียกร้องความสนใจจากข้า” รอยยิ้มหย้นพลันปรากฏบนใบหน้าของรัชทายาทแห่งแคว้นหลง

“อาจเป็นเช่นนั้นขอรับ”

“ฮึ! สตรี...ไม่ว่าจะเติบโตในที่แห่งใด ล้วนน่ารังเกียจทั้งสิ้น!”

“...” เงินเขียวได้แต่ก้มหน้ารับฟัง ยามปกติเจ้านายของเขาก็รังเกียจ

มียากยุ่งเกี่ยวกับสตรีอยู่แล้ว หากสตรีที่มาจากนอกด้านเป็นอย่างที่เจ้านายของเขาคิด เห็นว่าชีวิตในวังบูรพาของนางคงไม่ยืนยาวเสียแล้ว

“จับตาดูนางไว้ วันพรุ่งนี้เพิ่มคนในเงาให้มากกว่าเดิมเป็นสองเท่า” กล่าวจบร่างสูงส่งสามชายชาติรีก็ลุกขึ้นสะบัดชายอาภรณ์อย่างรุนแรงแล้วเดินกลับเข้าห้องไป

“นายหญิงน้อย หายตกใจหรือยังเจ้าคะ” อุยยามเจ้านายสาวยามปรนนิบัติอาน้ำหลังฉากก้นภายในห้อง

“ยังไม่หาย” ตงฟางเหยาอิงตอบเช่นนั้น แต่กดยิ้มมุมปาก

“เหตุใดนายหญิงน้อยไม่...” พู่จื๋วยังพูดไม่ทันจบก็ถูกมือของเจ้านายสาวปิดปากเอาไว้

“อย่าให้ใครรู้ว่าข้าและพวกเจ้าพอมิฝีมือติดตัวอยู่บ้าง” ตงฟางเหยาอิงพูดโดยไร้เสียง พี่เลี้ยงทั้งสองพยายามอ่านริมฝีปากเจ้านาย

“ข้าตกใจจนลืมแม้กระทั่งส่งเสียงร้อง” ตงฟางเหยาอิงเล่นบทหญิงสาวผู้อ่อนแอต่อไป ถึงตอนนั้นพี่เลี้ยงทั้งสองก็เข้าใจเจตนาของนาง

นางอยู่ในกำมือผู้อื่นและกำลังเดินเข้าสู่ถ้ำมังกร มิอาจรู้ได้ว่าใครคือมิตรใครคือศัตรู ท่านแม่เคยสอนเอาไว้ว่า หากรู้จักตัวตนของเขา สู้รบร้อยครั้งจะชนะได้ถึงห้าสิบครั้ง หากรู้จักตัวเรา สู้รบร้อยครั้งจะชนะห้าสิบครั้ง ทว่าหากรู้จักทั้งตัวเขาและตัวเรา สู้รบร้อยครั้งย่อมชนะถึงเก้าสิบเก้าครั้ง อีกหนึ่งครั้งปล่อยให้เป็นเรื่องของโชคชะตา

ตัวนางเติบโตในทุ่งหญ้า ขี่ม้าและยิงธนูมิหรือจะไม่เคย การต่อสู้ก็พอได้ฝึกจากบิดามาร้าง แต่ไม่ได้เก่งกาจนัก สิ่งที่น่าพิศวงมากที่สุดคือการใช้พิษและยิงธนู แต่จะให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้ไม่ได้เป็นอันขาด เรื่องพี่เลี้ยงทั้งสองคือองค์กรที่เฝ้าดูแลปกป้องก็เช่นกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรของคณูนั้น นางกับพี่เลี้ยงทั้งสองย่อมสามารถเอาตัวรอดได้

ตอนนี้นางสงสัยแต่เพียงว่า...ใครกันที่ต้องการชีวิตของนาง ใครคือ
ผู้เขียนใบสั่งตายนี้ หรือว่าจะเป็นบุรุษผู้นั้น ท่าทีของเขานั้น ต่อให้เป็นเด็กทารก
ก็ยิ่งมองออกว่าเขารังเกียจนาง อาจเป็นไปได้ที่จะมีคำสั่งให้ลอบสังหารใน
ระหว่างทางและโยนความผิดให้ผู้อื่น แท้จริงแล้วบุรุษผู้มีรูปโฉมสง่างมราวกับ
เทพเซียนก็อาจมีจิตใจอันโสมมและมีติดบอดได้

เห็นทีนางต้องอยู่ห่างเขาให้มากที่สุด

ห้า

ศัตรูในเงามืด

ตงฟางเหยาอิงกินอาหารมือเข้าในห้องพักอีกเช่นเคย นางเป็นคนมอง
โลกในแง่ดีจึงมิได้คิดมากอันใด และแม้นางไม่ออกไปข้างนอก ก็พอจะรู้ว่า
มีสิ่งใดเกิดขึ้น บริเวณหน้าห้องพักของนาง หรืออาจจะทั่วทั้งโรงเตี๊ยมแห่งนี้
มีผู้คุ้มกันมากขึ้น ทว่าหากนางสัมผัสได้ แล้วผู้ที่คิดลงมือจะมีรู้หรือ

ครั้นยามสาย นางได้รับสัญญาณให้ออกเดินทางจากบुरुษผู้นี้ผ่าน
องครักษ์หน้าห้อง ตัวประกันเช่นนางนั่งรถม้าติดตามอยู่เกือบท้ายขบวน
เช่นเดิม แต่มีเหล่าองครักษ์คุ้มกันให้อุ่นใจอยู่ด้านข้างและปิดท้ายขบวน
รักษาหยาทที่อาชานำหน้าขบวน ติดตามด้วยเหล่าองครักษ์ การเดินทางไม่เร่งรีบ
ท่าทางขององครักษ์และผู้คุ้มกันมิได้เคร่งเครียด ราวกับว่าเมื่อคืนมิได้มีอันใด
เกิดขึ้น แต่คิดอีกทางหนึ่ง...นี้อาจเป็นเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมิได้เกิดกับ
เจ้านายของพวกเขา เป้าหมายของธนูดอกนั้นมิเพียงสตรีจากชนเผ่าเช่นนาง
หากว่าตกตายเป็นก็ก็เป็นเพียงการเสียทรัพย์สินเล็กน้อยที่พึงได้ ชดเชยจากการ
ฉีกที่ระคายร่างกายอันล้ำค่าของบुरुษผู้เป็นสายเลือดแห่งมังกรเท่านั้น

ขบวนเดินทางหยุดพักกลางทางบ้างเพื่อให้ทั้งม้าและคนได้พักผ่อน
จวบจนดวงตะวันใกล้จะลับขอบฟ้า แสงสีทองเจิดจ้าทาบทาจนต้องหลับตาลง

ชั่วครู ชั่วพริบตานั้นพลันปรากฏบุรุษในชุดสีดำพร้อมอาวุธพุ่งเข้าจู่โจมพอดิบ พอดิราวกับว่าวางแผนไว้เช่นนี้ เสียงหวีดแหลมจากอาวุธโลหะชิ้นเล็กดังขึ้นอีก ครา ตงฟางเหยาอิงมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่ามันคือเสียงสัญญาณเรียกกำลังเสริม เสียงต๋อตูดังอยู่ไกลออกไป องค์กรของนางพยักหน้าให้กัน ต่างล้วงมือเข้าไปในเสื้อเพื่อจับอาวุธเตรียมพร้อมรับการจู่โจม แม้นายหญิงน้อยไม่ยอมให้ พวกนางแสดงฝีมือ แต่ท้ายที่สุดแล้วเพื่อปกป้องชีวิตของคนสำคัญ พวกนาง ย่อมไม่อาจทนนิ่งเฉยได้

ตงฟางเหยาอิงฟังเสียงการปะทะของคนสองกลุ่ม เสียงนั้นดังมาจาก ระยะไกล นั้นหมายถึงจุดที่กำลังเกิดการต่อสู้อยู่ห่างจากรถม้าที่นางนั่งอยู่ ทว่า เพียงชั่วครูเสียงดาบปะทะกันก็ดังขึ้นใกล้ราวกับอยู่รายรอบรถม้า

‘อา...รถม้าของข้าถูกล้อมเสียแล้ว’ สตรีพลัดถิ่นรำพึงในใจ แน่เสียยิ่ง กว่าแน่ ลงมือหนนี้ชัดเจนยิ่งนักว่าหมายสังหารนาง มือเรียวขาวราวกับหิมะ หยิบอาวุธขนาดเล็กที่ได้มาจากเพิงขายของข้างทางเมื่อวาน มิคาดคิดว่าเพียง ชั่วข้ามคืนจะได้ทดลองใช้เสียแล้ว เสียดายที่ยังมีทันได้อาบาพิชก็เท่านั้น

“ไม่ต้องกลัวเจ้าคะนายหญิงน้อย” อุยากล่าวกับเจ้านายสาว

“หากจะแตะต้องนายหญิงน้อย ต้องข้ามศพพวกเราไปก่อน” พูจิวมียอม น้อยหน้า ดวงตาของพี่เลี้ยงสาวทั้งคู่ได้ฉายแววเกรงกลัวแม้เพียงนิด

“ได้ ไปด้วยกันไม่ได้ ก็ตายด้วยกันเสียที่นี่” ตงฟางเหยาอิงกล่าวกับ พี่เลี้ยงทั้งสอง

ทั้งสามให้กำลังใจกันด้วยความฮึกเหิม สตรีชาวเผ่าเช่นพวกนางมิได้ อ่อนแอตั้งยอดพฐแคว้นหลง หากคิดเอาชีวิตกัน บอกได้เลยว่าไม่ตาย ถ้าตาย ดับไปวันนี้มีเป็นไร แต่ถ้าวอดไปได้ วันหน้าอย่าได้ร้องขอความเมตตา ไม่ว่า คนผู้นั้นจะเป็นใคร แม้เป็นผู้เป็นใหญ่ในวังบูรพาผู้นั้นพวกนางก็มีกลัวเกรง

“เหลือไว้เพียงสาม นอกนั้นจับตายให้หมด!”

ผู้ที่สั่งเสียกร้าวอย่างทรงอำนาจนั้นเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจาก รัชทายาทแห่งแคว้นหลง ผู้เลื่องชื่อในเรื่องสังหารผู้คนทั้งที่ไปหน้ายังมีรอยยิ้ม

และมีความสุขกับการทรมานศัตรู

ชั่วชีวิตที่เหลือสิ้นเสียงนั้น นักฆ่าเกือบทั้งหมดกลายเป็นศพนอนเกลื่อนกลาด กลิ่นคาวโลหิตคลเคลือบไปทั่ว ด้วยฝีมือของกองกำลังมังกรหมิฟ ผู้ใดที่มีถูกกองกำลังนี้จับตัวไว้ได้หรือถูกสังหารก็แล้วไป แต่ถ้าถูกจับได้ จะต้องได้รับทัณฑ์ทรมานชนิดที่อยู่มิสูญตาย

“ทุกอย่างคลี่คลายเรียบร้อยแล้ว”

โอวหยางเสวี่ยหลงกล่าวกับสตรีที่อยู่ในรถม้าขณะในใจครุ่นคิด หากเหตุการณ์นี้เป็นสิ่งที่นางสร้างขึ้นเพื่อเรียกร้องความสนใจ นับว่านางทำได้สำเร็จ แต่ไม่ใช่ในแบบที่นางต้องการ อันว่ามารยาของสตรีนั้นมีมากมาย ทว่ามารยาของบุรุษที่เติบโตในวังเช่นเขานั้นย่อมเลิศล้ำเหนือชั้นกว่า อย่างไรก็ตาม หนทางข้างหน้ายังอีกยาวไกลนัก หากนางแสแสร้างเกล้งทำ วันหนึ่งความจริงย่อมปรากฏ ถึงวันนั้นการจัดการกับสตรีในวังของตนสักคนย่อมง่ายด้ายเสียยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ แต่ถ้านางไม่ได้เป็นผู้สร้างสถานการณ์เพื่อเรียกร้องความสนใจ ตอนนี้นคงกำลังเสียขวัญมิใช่น้อย ทว่าแม้เป็นเช่นนั้นเขาก็ไม่อาจเข้าใกล้นางมากกว่านี้ได้ เพราะหากเข้าไปปลอบขวัญ นางจะคิดว่าเขามีใจให้ และอาจฉวยโอกาสเกาะติดจนมีอาจสลัดทิ้งได้

‘ลองมาดูกันว่าระหว่างเจ้าหลวงข้ากับข้าหลวงเจ้า ใครจะทำได้สำเร็จก่อนกัน’

“ขอบพระทัยเพคะ” ตงฟางเหยาอิงกล่าวกับบุรุษนอกรถม้าที่อยู่ห่างกันเพียงม่านกั้น

การคุยกันครั้งนี้ถือว่าใกล้ที่สุดระหว่างนางกับเขาแล้ว

ขบวนเดินทางออกเดินทางอีกครั้ง ครานี้รถม้าของตงฟางเหยาอิงได้
เปลี่ยนตำแหน่งมาอยู่ด้านหน้าท่ามกลางการอารักขาขององครักษ์และผู้นำขบวน

“ได้ความว่าอย่างไร” โอวหยางเสวี่ยหลงถามองครักษ์เงินเจี๋ยที่ขี่ม้าเข้า

มาใกล้

“ไม่ได้ขอรับ คนที่เหลือไว้ฆ่าตัวตายก่อนได้เค้นความ”

“แล้วได้เบาะแสใดบ้างหรือไม่”

“ที่หัวไหล่ซ้ายของนักแสดงทุกคนมีสัญลักษณ์รูปเปลวเพลิง ทั้งหมดน่าจะเป็นนักแสดงจากสำนักเพลงโลกันตร์ขอรับ”

“ไม่เลวเลย...คำหัวของสตรีนอกด่านผู้นี้”

โอวหยางเสวี่ยหลงเอ๋ยเช่นนี้เพราะนักแสดงจากสำนักเพลงโลกันตร์เป็นนักแสดงที่มีค่าตัวสูงสุดของแคว้น ทั้งยังรับคำสั่งจากผู้มีอำนาจเท่านั้น

“ให้ข้าปล่อยคนไปสืบท่อหรือไม่ขอรับ”

“ไม่ต้องรีบร้อน คำหัวของนางสูงปานนี้ ไม่ช้าย่อมมีผู้อาสาลงมืออีกนางอยู่ในวังของข้า ข้าไม่เชื่อว่าจจะจับตัวผู้บงการไม่ได้ เพียงต้องอดทนและใจเย็น...หวังว่านางจะไม่รีบตายก่อนที่ข้าจะได้ตัวคนบงการและรู้เป้าหมายในการลงมือครั้งนี้”

“ขอรับนายท่าน” องค์รักษ์เงินเจี่ยคำนับรับคำสั่งเจ้านาย ในใจอดคิดไม่ได้ว่ารอยยิ้มของนายเหนือหัวในวันนี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

กก เรื่องราวในวังหลวง

ขบวนเดินทางต้องเปลี่ยนเส้นทางหลังจากถูกจู่โจมอย่างไม่ทันตั้งตัว จากกลุ่มนักฆ่าฝีมือดีกลุ่มนั้น ตงฟางเหยาอิงให้นึกแปลกใจ ว่าเหตุใดในแคว้นที่นางพึงเหยียบย่างเข้ามาแห่งนี้ จึงมีคนแค้นเคืองถึงกับยอมสูญเสียเงินทองจำนวนมากเพื่อปลิดชีพนักพลัดถิ่นตัวเล็กๆ เช่นนาง แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร หากต้องการเด็ดศีรษะนาง ก็ต้องดูว่ามีฝีมือหรือไม่

“นายหญิงน้อยอาบนํ้านะเจ้าคะ ข้าเตรียมนํ้าไว้ให้แล้ว” ทูจี้เป็นผู้เอ่ยบอก ขณะที่อยู่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ส่งยิ้มคล้ายปลอมใจ

“ก็ดีเหมือนกัน ข้าเหนื่อยตัวเต็มทีแล้ว เดินทางรอนแรมมาหลายวัน ได้แช่นํ้าให้สบายตัวคงดีไม่น้อย” ตงฟางเหยาอิงเอ่ยอย่างร่าเริง พี่เลี้ยงสาวผู้มักทำสีหน้าเฉยเมยไม่บ่งบอกอารมณ์ วันนี้ถึงกับส่งยิ้มปลอมใจให้นาง นับว่าน่ายินดีอย่างยิ่งแล้ว

ขณะอาบนํ้า ตงฟางเหยาอิงครุ่นคิดถึงสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้ สถานที่พำนักของพวกนางในคำคินนี้คือจวนหลังเล็กที่ตั้งอยู่ใกล้เมืองหลวง หากไม่เกิดเหตุการณ์เมื่อตอนเย็น ตอนนี้พวกนางคงเข้าเมืองหลวงไปแล้ว คนผู้นั้นพาพวกนางมาถึงไว้ที่นี้พร้อมผู้คุ้มกันจำนวนหนึ่ง ก่อนจากไปอย่างไม่ไยดี

“อา...” ชีวิตของตงฟางเหยาอิงผู้นี้ช่างดูไร้ค่านัก

การะบิเตมารดาผู้ให้กำเนิด

มารดาแห่งแผ่นดินอุทานออกมา นางขยับตัวเร็วเกินไปเพราะตื่นเต้น ดีใจที่เห็นหน้าบุตรชายผู้ซึ่งล้มหายใจกลับมาจากมัจจุราชได้ หากแต่ลืมไปว่าเวลานี้ครรภ์ของนางโตมากแล้ว การขยับตัวต้องระวังเป็นอย่างยิ่ง

“ลูกขอประทานอภัยที่กลับมาช้าพะยะค่ะ” โอวหายงเสวียหลงรู้สึกผิดเป็นอย่างยิ่งที่ทำให้บิดามิอาจพามาสดาไปพักผ่อนที่ตำหนักนอกเมืองได้

ได้ยืนมารดาเอ๋ยเช่นนั้น ร่วงสูงส่งก็คลานเข้าเข้าไปซบตักมารดาที่นั่ง
ยออยู่บนตั่ง

เสียงสะท้อนของสตรีผู้เป็นที่รักทำให้บุรุษผู้เก่งกล้าทั้งสองรู้สึกราวกับ

ถูกขยี้หัวใจ

“ไม่เอานะหงเออร์ เจ้าอย่าร้องไห้ไป เดี่ยวจะไม่สบาย ตอนนี้อาหลงของเจ้าปลอดภัยดีแล้ว หยุดร้องไห้เถิด”

“เป็นดังที่เสด็จพ่อตรัสพะยะค่ะเสด็จแม่ ลูกหายดีแล้ว ข้าตอนนี้ยังแข็งแรงเสียยิ่งกว่าก่อนหน้านี้นัก”

“จริงนะ”

“พะยะค่ะ”

“เช่นนั้นแม่ก็วางใจ แล้วอาหมีงเล่า เขาเป็นเช่นไรบ้าง”

“เสด็จแม่ไม่ต้องทรงห่วงเขาหรอกพะยะค่ะ น้องรองมีชายาดูแลไม่ห่างกาย ทั้งยังมีหลงเออร์และเฟิงเออร์เฝ้าคลอเคลียไม่ห่าง ลูกคิดว่าอีกไม่นาน เสด็จพ่อกับเสด็จแม่คงได้หลานเพิ่มจนตั้งชื่อไม่ทันพะยะค่ะ”

“ฮ่าๆ ดิยัง เจ้าคนปากแข็งผู้นั้นรู้จักให้ผู้อื่นดูแล ข้าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว” มังกรผู้พ่อหัวเราะรำกับความสุขของบุตรชายผู้เสียสละทุกสิ่งอย่างเพื่อให้บัลลังก์ของเขามั่นคง

“เช่นนั้นแม่ย่อมสบายใจแล้ว เหลือแต่อาเหลยที่ยังไร้ชายาเคียงกาย...”

สิ้นเสียงของสตรีผู้เป็นใหญ่เหนือบุรุษผู้น้อยบนบัลลังก์มังกร สามีกับบุตรชายของนางก็หันไปมองหน้ากัน

“ปล่อยให้ห้องสามตามหาคนของเขาเองเถิดพะยะค่ะเสด็จแม่”

“เอาเช่นนั้นหรือ” นางถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“พะยะค่ะ”

“ได้ แม่จะรอฟังข่าวดี”

รัชทายาทหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอกที่สามารถช่วยเหลือน้องชายได้ พวกเขารู้สึกเบื่อหน่ายการแต่งงานเพื่ออะไรบางอย่างเหลือเกินแล้ว

“เสด็จแม่พักผ่อนเถิดพะยะค่ะ น้องสาวของลูกน่าจะวังแล้ว” เขากล่าวกับมารดาหลังเห็นนางปิดปากหาวหลายครั้ง พลังคิดในใจว่าน้องสาวของเขาคงเป็นจอมขี้เกียจเป็นแน่

“พ่อจะส่งแม่ของเจ้าเข้านอน เจ้าไปรอพ่อด้านนอกสักครู่”

“พะย่ะค่ะ” รัชทายาทหนุ่มให้เกียรติขานรับตามารดานัก เหตุใดสวรรค์มิปราณี ส่งสตรีที่เพียบพร้อมเช่นมารดามาให้เขาสักคนกัน

“ท่านพี่ก็ ข้าเข้านอนเองได้เจ้าค่ะ ท่านไปปรึกษาราชกิจกับลูกเถิด”

“ได้อย่างไรเล่า พี่ต้องทำหน้าที่บิดาที่ดีของหงส์น้อยในครมนี้เสียก่อนให้เจ้านั่นรอไป”

ร่างสูงสง่าของโอรสสวรรค์ร่างงามของนางผู้เป็นที่รักมาโอบไว้ พลังลูบไล้ครมที่โอบอุ้มทายาทคนสุดท้ายของเขอย่างแสนรัก นางอัครมเหสีก็เพื่อเขาที่เรียกร้อง เหตุใดเขาจะดูแลนางบ้างไม่ได้ การเสียสละของสตรีเพื่อโอบอุ้มครมแห่งสายโลหิตของบุรุษที่รักในยามที่ร่างกายมิใช่द्रุณีพันวัย ปักปิ่นนั้นอาจเกิดอันตรายขึ้นได้ทุกเมื่อ แล้วเขาจะวางใจได้อย่างไร เขาเสียสละเพื่อผืนแผ่นดินและราษฎรมานานแล้ว เสียสละร่างกายอันล้ำค่าร่วมหอกับสตรีเพื่อความมั่นคงของราชบัลลังก์ ในวันนี้ที่ผ่านมามีหรือหยดน้ำตาของสตรีที่รักเขามากถึงเพียงนี้จะไม่รินไหล

ถึงเวลาที่เขาจะส่งมอบบัลลังก์ต่อไปให้บุตรชายเสียที วันเวลาที่เหลือเขาจะทดแทนให้แก่นางตราบจนลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

“หงเอ๋อร์ของพี่”

เจ็ด

ก่านแม่ของข้าได้กล่าวเอาไว้

“ถึงเวลาส่งมอบบัลลังก์ให้แก่คนรุ่นหลังแล้ว” ทันทิที่ส่งสตรีผู้เป็นหนึ่งในเดียวในดวงใจเข้าสู่ห้วงนิทราเสร็จสิ้น มังกรที่ยังไม่ยอมซบซาก็ไปยังห้องทรงงานในตำหนักนางหงส์เพื่อหาหรือเรื่องสำคัญกับบุตรชายที่มุ่งหมายให้ครองแผ่นดิน

“เสด็จพ่อ...” โอวหยางเสวี่ยหลงเรียกบิดาอย่างตกใจ คาดไม่ถึงว่าวันเวลานั้นจะมาถึงรวดเร็วเช่นนี้

“จะตื่นตกใจไปใย ไม่วันใดก็วันหนึ่งเจ้าต้องครอบครองบัลลังก์ทองนี้มิใช่หรือ” น้ำเสียงของโอรสสวรรค์ไม่มีแวลล้อเล่น

“ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ลูกมีาคิดคิดว่าเสด็จพ่อจะทรงสละบัลลังก์รวดเร็วเช่นนี้”

“พ่ออยากชดเชยเวลาให้แม่ของเจ้า ชดเชยวันเวลาที่นางต้องสูญเสียไปอย่างไร้ค่า วันเวลาที่พ่อจัดตั้งนางเอาไว้เคียงข้างกายในวังหลังอันเหน็ดหนานเฉกเช่นบุรุษเห็นแก่ตัว เจ้าคิดว่าสิ่งใดกันที่ทำให้สตรีผู้เป็นเลิศด้วยสมบัติทั้งปวงยอมทอดทิ้งทุกสิ่งอย่างในโลกหล้า ยอมทนเล่นนิ้วข้าซากอยู่ในวังหลังอันโสมมแห่งนี้ มิใช่ความรักอันบริสุทธิ์ลึกซึ้งหรือ”

“เสด็จพ่อโชคดีที่มีเสด็จแม่เป็นคู่คิดเคียงข้าง ทั้งในยามสุขและยามทุกข์ ลูกมีอาจจกตัญญูขัดขวางเส้นทางรักของพวกพระองค์ได้” โอวหยางเสวี่ยหลงแย้มยิ้มอ่อนโยนให้แก่ความรักของบุรุษเหนือแผ่นดิน

“ขอบใจที่เจ้าเข้าใจพ่อ ในอีกหนึ่งเดือนนับจากวันนี้ พ่อจะทำพิธีสถาปนาเจ้าเป็นฮ่องเต้ เจ้าก็เตรียมตัวให้พร้อม ทุกคราที่มีการพลัดเปลี่ยนอำนาจ กระแสคลื่นลมในราชสำนักล้วนโหมแรง อำนาจเก่าไป กระแสอำนาจใหม่หนุนเนื่องเข้ามา รู้จักจบสิ้น จงดูแลวังหลังให้ดี อย่าให้พลาตพลั้งจนพี่น้องต้องแย่งชิงบัลลังก์กันอย่างเช่นพวกเจ้า”

รอยรื้นแห่งน้ำตาพาดผ่านดวงตามังกรอันโชติช่วง ทว่าเพียงชั่วครู่หนึ่งเท่านั้น บิดาคนใดเล่าจะไม่รู้สึกเจ็บปวดหากต้องประหารบุตรด้วยน้ำมือตน

“เสด็จพ่ออย่าทรงนึกถึงมันอีกเลยพะย่ะค่ะ เสด็จพ่อมิได้ตั้งใจทำเช่นนั้น เรื่องเหล่านั้นผ่านไปแล้ว อย่าทรงคิดให้บ้านทอนพระวรกายเลย” มือแข็งแรงของบุตรมังกรแตะท่อนแขนของบุรุษผู้อยู่เหนือผู้คนทั้งหลายอย่างให้กำลังใจ เขารู้ว่าบิดาเจ็บปวดเพียงใด

“อย่าให้วังหลังกลายเป็นสมรภูมิแห่งอำนาจ บุรุษทุกคนย่อมมีความรักใคร่และความหลงใหลนั้น เพียงอย่าให้อยู่เหนือเหตุผลก็พอ อย่าให้วังหลังทำให้อำนาจของเจ้าอ่อนแอ เจ้าเข้าใจที่พ่อพูดหรือไม่”

“ลูกเข้าใจดีพะย่ะค่ะ”

“ไฟจื่อเพย¹ ของเจ้าเล่าจะเอาอย่างไร จะสถาปนาางขึ้นเป็นฮ่องเต้าคู่บัลลังก์หรือไม่”

“ไม่พะย่ะค่ะ”

เสียงตอบในทันทีโดยไม่หยุดคิดแม้เพียงเสี้ยวขณะเรียกรอยยิ้มจากผู้เป็นบิดา

“แม้ไม่แต่งตั้งนาง แต่ก็ต้องหาผู้ดูแลวังหลัง เพื่อควบคุมมิให้เกิดเหตุ

¹ พระชายาเอก

วุ่นวาย”

“ลูกกำลังใคร่ครวญ”

แต่คิดว่าต้องแต่งตั้งใครสักคนในบรรดาชายาของตนให้ดูแลความสงบเรียบร้อยในวังหลัง เขาก็รู้สึกปวดศีรษะยิ่งกว่าออกรบร้อยหน มีรู้ว่าเสด็จพ่อของเขาทนได้อย่างไร วังบูรพาของเขามีสตรีไม่มากนัก เพียงไท้จื่อเพยที่ยามนี้ถูกกักบริเวณ ซายารองสีนาง อนุชายาอีกแปดนาง และพวกรุ่นนี้สตรีจากนอกด่านจะเข้ามาเป็นอนุชายาลำดับที่เก้า

“หากตั้งมีอนัก ก็เรียกเจ้ารองกับเจ้าสามกลับมาช่วยเหลือ”

“คงยังไม่ต้องพะย่ะค่ะ ช่วงนี้ลูกอยากให้น้องรองมีความสุขกับครอบครัวให้มากที่สุด ชดเชยวันเวลาที่พวกเขาสูญเสียไปเพราะความไม่เข้าใจ ส่วนน้องสามนั้นอีกไม่นานคงกลับมาเอง”

“สตรีนอกด่านที่พอให้เจ้าพากลับมาในฐานะตัวประกัน ตำแหน่งของนางย่อมมีผลต่อความจงรักภักดีของเผ่านอกด่าน อย่าลืมนึกด้วยว่าจะวางนางไว้ตำแหน่งใด”

“ลูกจะให้นางรั้งตำแหน่งอนุชายาไปก่อน หากนางทำคุณความดีอันใดถึงจะเลื่อนตำแหน่งให้ เพื่อมิให้นางหลงลืมว่ามาอยู่ที่นี้ในฐานะตัวประกันเท่านั้น”

“ตามใจเจ้าก็แล้วกัน พ่อเพียงอยากบอกเจ้าว่า ในหมู่ศัตรูอาจมีมหามิตร และเจ้าอาจพบกับศัตรูจนอาจท่ามกลางหมู่มิตรก็เป็นได้”

“เสด็จพ่อต้องการเตือนลูกถึงสิ่งใดหรือพะย่ะค่ะ” รอยยิ้มอันไม่น่าไว้วางใจของบิดาทำให้เขารู้สึกเสียสั่นหลัง อีกทั้งหนังตายังกระตุกถี่

“พ่อก็แค่ไม่อยากให้เจ้าต้องสูญเสียโอกาสดีๆ ของชีวิตไปเพียงเพราะมือคดบิดาอย่าง เรื่องราวของอาหิงเป็นบทเรียนที่ดีแก่เจ้าและอาเหลย ว่าอย่าได้พลั้งพลาดซ้ารอยบุรุษโง่ปากหนัก จนแทบสูญเสียผู้เป็นดวงใจของตัวเอง”

“ลูกขอบพระทัยที่สอนสั่งพะย่ะค่ะ”

แม้จะยังไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เป็นบิดาต้องการบอก แต่ก็ไม่อาจอยู่สนทนา

กับบิดาต่อเพื่อสอบถามได้ เวลานี้เขาควรกลับไปยังจวนนอกเมืองเพื่อดูว่า
ตัวประกันของเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่

“กลับไปพักผ่อนเสียเถิด”

ยามเช้าก่อนออกจากจวนหลังเลิกอันแสนร่มรื่นนอกเมืองหลวง
ตงฟางเหยาอิงกล่าวกำชับกับพี่เลี้ยงทั้งสองนางถึงเรื่องความปลอดภัยยาม
ก้าวเท้าเข้าเมืองหลวง

“พวกพี่ต้องทดสอบอาหารทุกชนิดด้วยเข็มเล่มนี้ก่อนนำมาให้ข้าดื่มกิน”
นางส่งเข็มโลหะให้แก่พี่เลี้ยงทั้งสอง “ส่วนกำยานในถุงหอมนี้สามารถดูดซับ
พิษทุกชนิดที่อยู่ในอากาศได้ ข้าเตรียมมาเพื่อพวกพี่ด้วย ใกล้เคียงแล้วจะทำ
ให้ไหม” มือเรียวส่งถุงหอมให้พี่เลี้ยง ก่อนจะกล่าวต่อ

“ผู้คนในวังนั้นมิได้เข้มงวดกันด้วยอาวุธหรือการใช้กำลัง อาวุธที่สังหาร
ผู้คนในวังให้ตกตายได้มากที่สุดย่อมเป็นรอยเข็มและวาจาอันอ่อนหวาน โดย
เฉพาะสาวงามในวังหลัง ใช้รอยเข็มอันอ่อนหวาน แวดตาอ่อนโยน ทว่าเบื้องหลัง
ซ่อนคมมีดกรีดศัตรูจนถึงชั่วหัวใจ ในวังหลังไม่มีมิตรสหาย ไม่มีน้องพี่
ความเมตตาปราณีที่แท้จริงไม่เคยเกิดขึ้น ทุกสิ่งอย่างต่างเกื้อหนุนกันด้วย
ผลประโยชน์ที่ลงตัว ผู้ไร้ประโยชน์คือคนตาย...ท่านแม่ของข้าได้กล่าวเอาไว้”

ตงฟางเหยาอิงถ่ายทอดวาจาที่มารดาสอนสั่งได้อย่างมีมิติตก
บกพร่อง นางตื่นเต้นจนแทบจะร้องไห้ไหวกับการจะได้พบเหล่าภักทิกษัตริย์
ของสตรีเมืองหลวงแคว้นหลังที่มารดา กล่าวถึง